

Ferenczfi János

Hallgass meg!

*Üvölt a gondolattalan gyűlölet,
a vitának álcázott verbális maszturbálás.
Gonosz időkben gonosszá válik
mindenki, aki mar, akibe belemarnak.
Kannibállá lettünk, egymást
és magunkat zabáljuk, és
kényurak szemlélik bársonyos
páholyaikból, értékelik az
embertelenség-teljesítményt.
Bűnös, aki lázadni mer!
Bűnös, aki nem zabálja
embertársait, aki
nem zabáltatja fel magát is, ha
az urak úgy kívánják.
Tudom, ki szólt neked,
tudom, mit mondott, mit vár el.
Tudom, hogy meg kell felelned,
hogy azért kell marnod, harapnod,
ölnöd, hogy holnap ne te légy a préda.
Példa van elég arra, hogy
aki kételkedni mert, akinek megingott
az erkölcstelensége, annak vége.
Tudom, hogy elviselhetetlen
volna úgy látnod magad, ahogy
azelőtt láttad, amikor még
magad döntötted el, hogy mi helyes,
hogy mit gondolsz, hogy
mik a céljaid.
Ha volt ilyen idő,
ha emlékezni tudsz még,
ha vágyini mersz még erre.
Mik a céljaid?
A puszta túlélés a legtöbb napon.
Amíg gyorsan, és erősen harapsz,
addig nem belőled falnak.
Amíg nem téged jelölnek ki,
hogy eledellé válj, addig
jut neked is a koncból.*

*Amíg elhiszed, hogy ott,
a páholyokban jó urak,
nemes erkölcs szerint
döntenek életekről,
halálokról, addig nem
félsz attól, hogy
tévút az egész.
Tévút az egész.
Hatalma nem jóságból fakad,
nem adtad, nemadtuk neki,
hanem elrabolta.
Ereje van, mert féled.
Ereje van, ezért féled.
És pusztítanod kell,
belső meggyőződéstől
vezérelten azt, aki
nem félni merészel.
Félsz a préda helyére kerülni,
pedig préda vagy, mert
nem vagy önmagad.
Hallgass meg!
Üvölt a gyűlölet!
Mégis, halld meg végre
a csendes szót,
vagy sohasem leszel már
szabad.*

Közérdektelenség

*Nézte a Duna szennyos habjait.
Karja gyenge volt,
és folyton üres a gyomra.
Kiadóknál kilincselte,
ott hagyta volna
verseit hozomra.
És este lett,
és nem futotta petróleumra.
Árnyak imbolyogtak szobája falán,
ha volt hol aludnia.*

*A fényekre gondolt,
a vonatra.*

*Nézte a tenger zöld tajtékait.
Maga is zöld volt,
beteg a hánykódástól.
Kottáit be sem fejezte,
búvóhelyet várt csak
az Újvilágtól.
A csillagokat nézte,
más-e itt az ég, mint otthon?
És nézte egy csillag helyét
a kabáton.
A hazaútra gondolt,
egy korra, ahol ő is lehet ember,
A visszautat végleg elnyelte a tenger.*

*Nézte a hányását, zöld volt.
Tört sorokat írt gyűrött papírra.
lakása üres:
egy ágy, egy szék, egy polc:
szép udvariasság, ha a rendőr
gyakran kutatja.
Versét, ki ismerte,
az is mind gyanús volt.
Beesett arcában két szeme,
Két izzóan vádló folt.
Elsorvadt, elfogyott,
mint a felhőkkel takart Hold.*

*Nézte a zöld egyenruháját.
Officer, US Army.
Ha káromkodni kellett,
csak magyarul tudott kiabálni.
Szeretett, mert szeretni kell,
akit csak tudott, a fél világon.
Itthon csak vén bolondként
túrta meg végül a kánon.*

*És a százak, kiket elfelednek,
mert túl jók a megalkuváshoz,
ma is kitagadva élnek
kánonból, szakmából.
Zöld hányás, zöld tenger,*

*a Duna szennyes habjai.
A létezni nem hagyottak,
aranypénz: koldus nép kacatjai,
ellopott sorsok foglyai.*

*„Visz a vonat, megyek utánad.”
Ki és bezárnak őrei.
Tündökölnek a szenny kufárai.*

Hantold ki!

*Hantold ki, hantold ki Borbíró Piroskát,
Tiltva ismert férfi ismeretlen sírját!
Mutass fel, mutass fel szögesdrótot, kátrányt,
Megsárgult csontjai égre-ragyogását!*

*Sírgödör méhében szunnyadó reményünk,
Bujdosó gyávaként nincsen menedékünk.
Lángoljon, lobbanjon bennünk az igazság,
Aljasság jármában nem terem szabadság.*

*Pusztítsd el, taposd el lelkesen tiprókat,
Virradjon fel végre ma a boldog holnap!
Hantold ki, hantold ki Borbíró Piroskát!
Temesd el helyettük, akik eltiporták!*

*(Nagy Imre sírja a temetői nyilvántartásban
Borbíró Piroska nyughelyeként volt
nyilvántartva.)*

